

Դ Ե Ռ Կ՝ Ո Ր Ո Ն Ե Մ

ԹՈՐԳՈՄ ՍՐԲԱԶԱՆՆԸ

Տէ՛ր, ո՛րքան մութ է հիմա,
 Երազներուն հեղեղը երբ
 Կ'արձակէ բոցը շառալլ,
 Ուրկէ երբեմն աստուածներու վայել ծիր մ'էր նետած
 Դէպի փառքի ծիրանին:
 Տե՛ս, ո՛րքան մութ է հիմա
 Տաճարիս սեմքը ամայ:

Այդ խորսակուած մեհեանին
 Կանթեղալոյցն էի երբեմն.
 Հոն, կերոններն, ինչպէս ժըպիս՝
 Որ փերուէր բայց չմեռներ,
 Կը դողային ինձ ետ տալու
 Իմ հոգիէս իրենց անցած քնարը լոյս:

Ու ջահերուն պրիսմակներէն
 Ես ինչե՛ր
 Կը կարդայի անձրեւին տակ
 Այդ եօթնարփեան:
 Ո՛վ կը վառէր բոցը յոյսին ու հաւասքին
 Կախուած այգպէս կամարներէն
 Մեր հոգիին:

* * *

Այդ խորսակուած մեհեանին մէջ կը փալեմ ես հիմա:
 Ու անծանօթ չեն ինծի
 Ինձմէ ծընած բայց չաւարած, բայց դալկահար
 Յոյսերն ու սէր, ինձմէ սրտանց վերծանուած
 Սա մագաղաթ, բայց փռուկուն պատերուն
 Իմ հոգիին:

Ու խորսակուած մեհեանին մէջ
 Քալողն հիմա՛, խեղճ իմ հոգին,
 Ա՛հ, ինձմէ ալ բաժնըւած...

Պ. ՀԱՅԿԱՍՅՆ